

*Onder de hoofding 'Criminografische basisinformatie' zal Panopticon voortaan geregeld statistische informatie over rechtspleging en criminaliteit publiceren, naast basisinformatie over de structuur, de personeelsomkadering en de werkingsmiddelen van instellingen en groepen die zich inlaten met de opsporing, de bestraffing, de preventie van/of met de hulpverlening inzake deviant gedrag. In onderstaande bijdrage wordt een eerste keuze van informatie uit de gerechtelijke statistieken voorgesteld.*

## De rechtspleging in actie. Een geannoteerde selectie uit de N.I.S.-statistieken over de bedrijvigheid van de rechtbanken en hoven

Jaak van Kerckvoorde\*

### Situering

Deze bijdrage is de eerste van een drietal artikels met een selectie van de statistieken over de rechtspleging, uitgebracht door het Nationaal Instituut voor de Statistiek (N.I.S.) te Brussel.<sup>1</sup>

Normaliter omvatten de 'Gerechtelijke statistieken' vier delen. De door ons gebruikte zijn, gezien de achterstand tussen het publikatiejaar en het jaar waarop de cijfers betrekking hebben, niet zo actueel als men zou wensen.

Hieronder geven we informatie over de stand van zaken per 1 december 1982.

|                                                                             | <i>Jaar</i> | <i>Publik. jaar<br/>en deel</i> |
|-----------------------------------------------------------------------------|-------------|---------------------------------|
| 1. Statistisch verslag over de bedrijvigheid der hoven en rechtbanken       | 1978        | 1982/5                          |
| 2. Statistiek der genademaatregelen en voorwaardelijke invrijheidstellingen | 1978        | 1982/5                          |
| 3. Statistiek betreffende de toepassing der wet op het sociaal verweer      | 1978        | 1982/5                          |

\* Buitengewoon docent, Afdeling strafrecht, strafvordering en criminologie K.U. Leuven.

1. Nationaal Instituut voor de Statistiek, *Gerechtelijke Statistieken*, meerdelig, jaarlijks. Met dank aan de Heer ROSSELLE, wd. Directeur-generaal, voor de toestemming tot gebruik van de N.I.S.-gegevens.

|                                                                                    | Jaar | Publik. jaar<br>en deel |
|------------------------------------------------------------------------------------|------|-------------------------|
| 6. Statistiek der jeugdbescherming                                                 | 1978 | 1982/1                  |
| 7. Statistiek der veroordelingen uitgesproken door de<br>correctionele rechtbanken | 1978 | 1982/6                  |
| 8. Criminele statistiek                                                            |      |                         |
| 1. Statistiek der veroordeelden                                                    | 1977 | 1982/7                  |
| 2. Statistiek der misdrijven                                                       | 1977 | 1982/7                  |
| Hoven van Beroep                                                                   | 1978 | 1982/6                  |
| Krijgsraden en krijgshof                                                           | 1978 | 1982/6                  |

Zulke achterstand is voor de gebruikers een struikelsteen. Zij is niet de enige: in verscheidene recente publikaties wordt stil gestaan bij de moeilijkheden die het gebruik van de officiële justitiële statistiek geeft.<sup>2</sup>

De geformuleerde bezwaren zijn grotendeels niet zonder grond. Toch sluit een en ander niet uit dat, voor diegene die de beperkingen van dergelijke cijfers kent en daarmee rekening houdt, de door het N.I.S. uitgebrachte gegevens bijdragen tot een betere kennis van de activiteiten van een aantal justitiële diensten. Het is vooral vanuit die gedachtengang dat deze en volgende bijdragen over de *N.I.S.-statistieken* gepubliceerd worden. Het materiaal voor deze afleveringen komt vrijwel volledig uit de *Gerechtelijke statistieken* zelf. Hier en daar wordt het aangevuld door van het Ministerie van Justitie verkregen gegevens en door bij het N.I.S. opgevraagde informatie.<sup>3</sup>

In een *latere* serie artikels zal worden ingegaan op *andere* statistische gegevens, zoals deze die ondermeer door de politionele en de jeugdbeschermingsdiensten en het Bestuur voor Strafinrichtingen uitgebracht worden. Ook zal informatie uit diverse studies gepresenteerd worden, naast retrospectieve gegevens.

2. Zie voor België:

BEKAERT, H. en LEMPEREUR-GUILMOT, N., *Les fluctuations de la criminalité en Belgique*. Tome 1er 1964 à 1966, Brussel Bruylant, 1974, 362.

COSYNS, P. en ELIAERTS, C. (Eds), *Trends in criminaliteit en criminaliteitsbestrijding*, Brussel-Antwerpen, V.U.B.-uitgavendienst/Kluwer rechtswetenschappen, 1982, 263.

JENSEN, S., LEDENT, R. e.a., *Criminografie. (Ver)tekenen met cijfers?*, Leuven, Acco, 1974, 143. *Methodologie van de Belgische gerechtelijke statistiek*, Brussel, N.I.S., 1979, 108 + bijlagen. *Statistieken en jeugdbescherming*, Brussel, Studiecentrum voor jeugdmisdadigheid, 1977, 77 + bijlagen.

VAN BOSTRAETEN, H., *De jeugdmisdadigheid in België in 1969 en 1970*, Brussel, Studiecentrum voor jeugdmisdadigheid, 1974, 130.

VAN HOUTTE, J. en LANGERWERF, E., *Sociografische gegevens voor een studie van het gerechtelijk systeem*, Antwerpen, Kluwer, 1977, 96.

VAN KERCKVOORDE, J., *Statistieken of Statistiek?* Interpretatiekaders, gebruik en misbruik van kwantificerende informatie, met bijzondere aandacht voor de kwantificerende criminografie, Leuven, Acco, 1980, 182.

VAN KERCKVOORDE, J., Meten van criminaliteit: een mythe?, *Panopticon*, 1980, 394-405.

3. Met dank aan dhr. LELIARD, Directeur-generaal Ministerie van Justitie, voor de verstrekte gegevens over de personeelsbezetting 1977 van de rechterlijke orde, en aan dhr. LEDENT, R., Hoofdstatisticus van het N.I.S., voor de informatie over de seponeringsmotiveringen.

We putten voor deze bijdrag uit het 'Statistisch verslag over de bedrijvigheid der hoven en rechtbanken', 1978. Een volgende aflevering zal meer gedifferentieerde informatie over de activiteit van de correctionele rechtbanken bevatten.

Vooraleer uit dit 'Statistisch verslag' een aantal gegevens over te nemen willen we een tweetal kanttekeningen bij deze aflevering van de 'Gerechtelijke statistieken' plaatsen.

Vooreerst dient opgemerkt dat de informatie in dit 'verslag' in *zeer globaliserende* vorm gepresenteerd wordt. Nergens is er een differentiëring van de informatie naar de onderscheiden misdrijfcategorieën toe. Bovendien worden eigenschappen van de strafrechtspleging, zoals de uitgesproken straffen, op een zeer globaliserende manier weergegeven. Hieraan wordt maar gedeeltelijk verholpen door de gegevens die in de andere delen van de 'Gerechtelijke statistieken' gepubliceerd worden.

Ten tweede is er het *partiële karakter* van de informatie. Er is bijzonder weinig informatie over de toelevering en de beslissingen van het Openbaar Ministerie, dit in tegenstelling met de cruciale rol van datzelfde O.M. binnen de strafrechtspleging.

Zo wordt de door het N.I.S. verzamelde informatie over de motiveringen van de seponeringsbeslissingen, gerelateerd met de aard van de afgehandelde zaak, gewoon niet gepubliceerd. De aanwending van dwangmiddelen door het O.M., de toepassing van de pretoriaanse probatie, de (niet-)tenuitvoerlegging van straffen, de snelheid van afhandeling komen in het 'Statistisch verslag' niet aan bod. De door de Procureurs-generaal uitgebrachte verslagen over de rechtspleging in hun ressort geven doorgaans daarover evenmin informatie. Afgezien van de door het parket te Brussel jaarlijks uitgebrachte cijfers blijft dit veld een blinde vlek in de statistische informatie over de strafrechtspleging.

De politierechtbanken krijgen nauwelijks meer aandacht. Verder is er wel informatie over de minnelijke schikkingen, maar niet over de toepassing van de mogelijkheid tot het heffen van onmiddellijke inningen: een afhandelingsvorm die toch ook onder het toezicht van de parketten valt. De onderzoeksrechter kan verscheidene dwangmiddelen gelasten: alleen over de toepassing van de preventieve hechtenis krijgen we wat informatie.

Deze illustraties van het globaliserende en tegelijkertijd partiële karakter van de N.I.S.-gegevens kunnen gemakkelijk worden aangevuld. Daarnaast zijn er nog bezwaren van meer technische aard, waarop we thans niet ingaan. Een en ander maakt dat wie de statistieken ter hand neemt om een antwoord op concrete vragen te vinden dikwijls met die vragen blijft zitten.

Aansluitend bij wat anderen voordien al bepleit hadden, heb ik zelf op de door de V.U.B. belegde studiedag over de justitiële statistiek een conceptueel kader geschetst voor een vernieuwde statistiek.

De publikatie van een aantal bijdragen met criminografische basisinformatie gebeurt omdat, ondanks de vele tekorten, zelfs deze informatie nog weinig gekend is. Zij moge evenwel niet worden beschouwd als een stimulans om het dan hiermee maar te blijven doen.

De door het N.I.S. gepubliceerde cijfers hebben betrekking op de parketten bij de rechtbanken van eerste aanleg.

Tenzij anders vermeld slaan de gegevens *niet* op de louter burgerlijke zaken, op de verkeersmisdrijven die onder de bevoegdheid van de politierechtbank vallen, op de overige inbreuken waarvoor de politierechtbank bevoegd is, en op de voor de Hoven van Beroep bestemde zaken.

1. *Met hoeveel zaken moest het parket zich in 1978 inlaten?*

945.775

Het totaal aantal bedroeg 945.775 zaken.

Naast de 26 procureurs des Konings, waren er dat jaar 95 eerste substituut-procureurs des Konings en 207 substituut-procureurs des Konings. Over deze 328 parketmagistraten verdeeld geeft dit een gemiddelde werklast van 2.883 zaken. Daarnaast zijn er de door hen behandelde burgerlijke zaken, en de dossiers die onder de bevoegdheid van de politierechter vallen.

2. *Zijn dat 945.775 nieuwe zaken?*

89,9 %

In feite waren er *hoogstens* 850.591 zaken, dit is zo'n 90 % van het totaal *nieuw*. Dit zijn zaken die in de loop van het kalenderjaar in de notitie ingeschreven werden op grond van klachten, aangiften, processen-verbaal. We schreven „hoogstens”, omdat in dit aantal ook de beroepen tegen politievonnissen opgenomen zijn. Het is op grond van de gepubliceerde gegevens niet mogelijk te weten over hoeveel „pseudo-nieuwe” zaken het hier gaat.

Evenmin is er verdere informatie over de herkomst van de nieuwe zaken, waardoor het onbekend blijft hoeveel zaken langs proactieve, en hoeveel langs reactieve weg ter kennis van de parketten kwam.

3. *Vanwaar de andere zaken?*

10,1 %

Van alle zaken waarmee het parket zich in 1978 moest inlaten waren er 87.105, dit is 9,2 % die voorgaande jaren geen beslissing over de toe te kennen bestemming gekregen hadden. In deze zaken zijn de lopende probatiegevallen inbegrepen. De resterende 0,9 % zaken (N = 8,079) waren voordien afgehandelde dossiers die in de loop van 1978 opnieuw werden bekeken (waarvan „de informatie in de loop van het jaar werd hervat”).

4. *Hoeveel van de zaken waarmee het parket zich moest inlaten kregen een bestemming?*

852.616 = 90,1 %

Van de onder vraag 1 genoemde zaken kregen er in hetzelfde kalenderjaar 852.616 dossiers, dit is zo'n 90 % van het totaal een bestemming.

## 5. Over welke vormen van afhandeling gaat het?

|           |        |
|-----------|--------|
| sepot     | > 68 % |
| dagvaard. | > 7 %  |

Seponering was de meest voorkomende afhandelingsvorm: zo'n 579.693 dossiers, dit is 68,0 % van de afgehandelde zaken, kregen deze bestemming.

Rechtstreekse dagvaarding voor de correctionele rechtbank kwam in 6,5 % van de gevallen voor.

Van het totaal aantal afgedane zaken werd 6,1 % rechtstreeks door de Procureur des Konings voor de rechter gebracht, 0,4 % door een openbaar bestuur of door een burgerlijke partij.

Op het niveau van het parket bij de rechtbank van eerste aanleg worden verhoudingsgewijs weinig minnelijke schikkingen afgesloten: deze afhandelingsvorm werd in 1,4 % van de gevallen toegepast.

Aan de jeugdrechter werd 1,3 % van de afgehandelde zaken toegewezen, dit zijn: 10.836 zaken.

Toewijzing aan de onderzoeksrechter was in 4,8 % der gevallen de „afhandeling” (3,0 % voor onderzoek, 1,8 % voor verslag).

Verder werden 6,8 % der zaken bij vroegere of bij andere nieuwe zaken gevoegd ('bij voeging opgeslorpt'), en werden 11,3 % der zaken overgemaakt aan een ambtgenoot van een andere jurisdictie voor verdere afhandeling.

Het is duidelijk dat met de eerstvermelde afhandelingsvormen de zaak op O.M.-niveau een concrete en doorgaans ook definitieve richting toebedeeld krijgt.

Wat uiteindelijk met de laatsvermelde zaken gebeurde blijkt niet rechtstreeks uit de N.I.S.-statistiek. Bovendien ontstaan met de allerlaatst vermelde rubriek dubbeltellingen, doordat een vroeger in arrondissement A ingeschreven zaak in hetzelfde of in een later kalenderjaar in arrondissement B als een nieuwe zaak kan ingeschreven worden.

Het aantal onder vraag 2 vermelde nieuwe zaken dient bijgevolg met een niet juist gekend aantal zaken verminderd, en de toepassing van de hierboven eerstvermelde afhandelingsvormen met een niet juist gekend aantal zaken vermeerderd.

## 6. Om welke redenen wordt geseponeerd?

Informatie hierover wordt door het N.I.S. wel ingewonnen, maar niet in zijn gerechtelijke statistieken gepubliceerd. Uit opgevraagde gegevens krijgen we voor 1978 onderstaand beeld inzake de motiveringen voor de getroffen seponeringsbeslissingen.

In 14 % van de geseponeerde zaken zou geseponeerd zijn omdat het feit geen misdrijf vormde. Stellen we het resterende aantal sepot's gelijk aan 100 %, dan zou het in 68,5 % van de gevallen om een technisch sepot – gebaseerd op overwegingen inzake de haalbaarheid van een veroordeling – gaan en in 31,5 % van de zaken om een beleidssepot, het niet opportuun achten van een vervolging, weerspiegeland.

De zowat 69 % technische sepot's zijn als volgt samengesteld; de daders zijn onbekend: 51 %; het misdrijf is niet bewezen: 16 %; de benadeelde partij zag af van

haar eis: 1 %. Andere motieven tot seponering zoals het overlijden van de vermoedelijke dader, de verjaring en de amnestie worden nauwelijks genoemd.

7. *Wat brengen de minnelijke schikkingen in de lade?*

650.196.000 F

Op het niveau van de rechtbank van eerste aanleg werden door de betrokken rechtsonderhorigen in 1978 zo'n 11.906 minnelijke schikkingen aangenomen. Hoeveel er voorgesteld werden is een gegeven dat thans niet meer gepubliceerd wordt. Tevens is het zo dat sommige aangenomen minnelijke schikkingen vóór 1978 zijn kunnen worden voorgesteld.

De afgesloten transacties brachten – indien ze alle ook uitgevoerd werden – 33.636.769 F op, hetzij een 2.825 F per minnelijke schikking.

Wat de transacties betreft geeft het N.I.S. ook informatie over deze die door de officieren van gerechtelijke politie die de Procureurs bijstaan in de uitoefening van hun ambt (de vroegere Ambtenaren van het Openbaar Ministerie) voorgesteld werden. Doorgaans gaat het hierbij om verkeerszaken. Van de 693.306 voorgestelde transacties werden er 90,9 % aangenomen én betaald. Dit leverde 616.559.231 F op, hetzij een 979 F per minnelijke schikking.

Onmiddellijke inningen zijn in deze cijfers niet inbegrepen: informatie daarover wordt door het N.I.S. niet gepubliceerd.

Ter vervollediging vermelden we dat in 1977 151 personen aangewezen werden tot bijstand van de procureur des Konings in de uitoefening van zijn ambt bij de politierechtbank. Zij oefenden dit ambt evenwel niet allen full-time uit: samen presteerden zij op basis van 90 23/30ste eenheden.

## DE ONDERZOEKSRECHTER

8. *Hoeveel zaken waren in 1978 bij een onderzoeksrechter ter behandeling?*

50.702

In dat jaar waren er 77 magistraten aangewezen om het ambt van onderzoeksrechter uit te oefenen. Zij hadden 50.702 zaken ter behandeling, dit is: 658 zaken per magistraat.

9. *Zijn dat nieuwe zaken?*

40.524 = 79,9 %

Zo'n 80 % van de door de onderzoeksrechter te behandelen zaken zijn nieuw. Hiervan werden hem zo'n 62 % voor onderzoek overgemaakt, en een 38 % voor verslag.

De resterende zowat 20 % zaken waren er die nog van voorgaande jaren uitstonden.

10. *Hoeveel van de af te handelen zaken kregen hun beslag?*

39.738 = 78,4 %

Van de zaken waarmee de onderzoeksrechters zich in 1978 moesten inlaten werden ze in datzelfde jaar voor zo'n 78 % ontlast. De rest bleef op het einde van het jaar nog bij hen aanhangig.

11. Welke richting gaf men aan de door de onderzoeksrechter afgehandelde zaken?

|                |          |
|----------------|----------|
| corr. rechtb.  | > 42,8 % |
| politierechtb. | > 39,3 % |

Van de 39.738 zaken waarvan de onderzoeksrechter ontlast werd gingen er zo'n 45 % naar de correctionele rechtbank en een 36 % naar de politierechtbank. Voor 14 % was er een buiten vervolgingstelling, voor 0,1 % een verwijzing naar de Kamer van Inbeschuldigingstelling, voor 0,8 % een internering en in 4 % van de gevallen was er een andere afdoening, zoals voeging, evocatie. De bij vraag 5 laatstvermelde commentaar is bijgevolg voor een klein gedeelte ook hier van toepassing.

**VOORLOPIGE HECHTENIS**

12. Voor hoeveel preventief gedetineerden was er in 1977 een afhandeling? 6.368

Het N.I.S. publiceert geen cijfers over het aantal preventief gedetineerden in 1978, noch over het aantal preventief gedetineerden op een specifiek meetmoment.

Wel blijkt uit de N.I.S.-gegevens dat in 1978 voor 6.368 in voorlopige hechtenis genomen – waarvan 53 % vóór het vonnis terug in vrijheid gesteld – de zaak een meer definitieve bestemming kreeg.

Deze cijfers hebben betrekking op het niveau van de correctionele rechtbanken en van de raadkamers. Van de op dit niveau afgehandelde preventief gedetineerden weten we welke bestemmingen toegekend werden.

Voor het Hof van Assisen weten we dat 58 van de 60 gevonniste beschuldigen in voorlopige hechtenis geplaatst waren.

13. Hoeveel van de 6.316 preventief gedetineerden kregen op het niveau van de correctionele rechtbank een gevangenisstraf? 95,9 %

Zo'n 6.108 beklaagden werden tot een gevangenisstraf veroordeeld, dit is zo'n 96 % van diegenen wier zaak haar beslag kreeg.

14. Welke afhandeling kreeg de zaak voor de anderen?

|            |     |
|------------|-----|
| vrijspraak | 3 % |
| geldboete  | 1 % |

Van de 6.368 preventief gedetineerden mét afhandeling in 1978 kregen er 4,1 % geen gevangenisstraf.

Dit percentage is als volgt samengesteld: 0,4 % heeft betrekking op aangeklaagden die door de raadkamers van vervolging ontslagen werden; 3,0 % slaat op beklaagden die door de correctionele rechtbank vrijgesproken werden; 0,6 % slaat op beklaagden die van de correctionele rechtbank een geldstraf kregen. Van de op dit niveau vrijgesproken preventief gedetineerden werden er wel 28, dit is: 14 % geïnterneerd.

Er zijn ook nog 58 preventief gedetineerden wier zaak door het Hof van Assisen afgehandeld werd: van hen werden er 12 (dit is 21 %) vrijgesproken.

Voorts blijkt dat in beroep 53 beklaagden vrijgesproken werden, terwijl 1 aangeklaagde door een Kamer van Inbeschuldigingstelling van vervolging ontslagen werd. Een verhouding van dit aantal preventief gedetineerden ten opzichte van het totaal aantal op dit niveau veroordeelden, respectievelijk verwezenen kan door het ontbreken van basisinformatie niet berekend worden.

*15. Hoe lang duurde de preventieve hechtenis van diegenen die achteraf geen gevangenisstraf kregen?*

26,0 % > 1 maand

Van de 4 % die in eerste aanleg geen vrijheidsstraf kregen duurde de preventieve hechtenis in 74 % van de gevallen hoogstens één maand. Voor 12 % was dat meer dan 1 maand tot en met twee maanden, voor 8 % meer dan 2 maanden tot en met drie maanden, voor een kleine 4 % meer dan 3 maanden tot en met zes maanden, voor de resterende 3 % meer dan zes maanden.

Omwille van de door de N.I.S. aangebrachte groepering kan geen gemiddelde duur berekend worden. Evenmin is de feitelijk toegepaste maximumduur gekend. Van de 12 preventief gedetineerden die door een Hof van Assisen vrijgesproken werden, hadden er 10 voor minstens 1 jaar in preventieve hechtenis gezeten.

## *DE POLITIERECHTBANKEN*

*16. Hoeveel vonnissen ten gronde werden door de politierechtbanken in strafzaken geveld?*

171.297

In 1978 waren er dat 171.297.

In hetzelfde jaar waren er 47 magistraten die full-time het ambt van rechter in de politierechtbank waarnamen, terwijl ook 75 vrederechters bevoegd waren om in politiezaken te zetelen en deeltijds als politierechter werkten.

*17. Hoeveel personen werden gevonnist?*

194.350

Er werden 191.478 wegens politiezaken aangeklaagden gevonnist, naast 234 die op grond van de kieswetten gevonnist werden en 2368 die voor bedelarij en/of landloperij terecht stonden.

*18. Vanwaar kwamen de wegens politiezaken aangeklaagden?*

9 % via raadkamer

Zo'n 91 % vielen rechtstreeks onder de bevoegdheid van de politierechtbank. De overige bijna 9 % werden door de raadkamer naar de politierechtbank verwezen.

19. Wat gebeurde met de 194.350 gevonnenisten?

|                              |
|------------------------------|
| 90 % veroordeeld<br>9 % vrij |
|------------------------------|

Zo'n 9 % werd vrijgesproken. Een fractie (0,1 %) werd van vervolging ontslagen doordat de politierechtbank zich onbevoegd verklaarde.

Een minderheid (1 %) werd ter beschikking van de regering gesteld: het gaat om personen die voor bedelarij en/of landloperij gevonnisst werden (van hen werd 96 % ter beschikking gesteld, en 4 % vrijgesproken).

175.097 beklagden, dit is zo'n 90 % van de gevonnenisten werden tot een geldboete en/of gevangenisstraf veroordeeld.

Alleen voor de wegens politiezaken aangeklaagden weten we over welke strafvorm het ging.

Van hen kregen er 16 % een voorwaardelijke geldboete; 82 % een onvoorwaardelijke geldboete; 2 % een voorwaardelijke gevangenisstraf (al dan niet met een geldboete) een kleine 1 % een onvoorwaardelijke gevangenisstraf (eventueel samen met andere straffen).

### DE CORRECTIONELE RECHTBANKEN

Over de activiteiten van de correctionele rechtbanken geeft het N.I.S. een afzonderlijke aflevering van de gerechtelijke statistieken uit: zie voor de inhoud daarvan een latere bijdrage in *Panopticon*. Aan de hand van het '*Statistisch verslag over de bedrijvigheid der hoven en rechtbanken 1978*' kunnen wel volgende vragen beantwoord worden.

20. Met hoeveel zaken moesten de correctionele rechtbanken zich inlaten?

|        |
|--------|
| 79.894 |
|--------|

In 1978 waren er dat 79.894. In tegenstelling met vraag 16 die op de politierechtbanken betrekking had gaat het hier over zaken, niet over vonnissen!

In de rechtbanken van eerste aanleg zetelden: 26 voorzitters, 79 ondervoorzitters en 255 rechters (onderzoeksrechters niet inbegrepen). De meesten van deze 360 magistraten zetelden zowel in burgerlijke als in correctionele zaken.

21. Betrof het altijd nieuwe correctionele zaken?

|               |
|---------------|
| nieuw: 74,3 % |
|---------------|

Neen: slechts een goede 74 % van de zaken werd in de loop van het jaar aangebracht. 22 % waren al bij het begin van het jaar aanhangig en bijna 4 % werden na verzet opnieuw behandeld.

22. Hoeveel zaken kregen hun beslag?

|        |
|--------|
| 74,9 % |
|--------|

Zo'n 75 % van de zaken werd in 1978 afgedaan, 25 % was bij het einde van het jaar nog hangend.

Van de afgedane zaken werd in 97 % van de gevallen bij vonnis over de grond van de zaak beslist. In de andere gevallen werd de zaak bij een andere zaak gevoegd of was er een nog andere wijze van afdoening.

23. *Handelen alleen zetelende rechters het merendeel van de zaken af?*

|                |
|----------------|
| alleen: 78,5 % |
|----------------|

Zo'n 79 % van de afgedane zaken kregen hun beslag in Kamers met één rechter.

24. *In welke mate werden de vonnissen op tegenspraak gewezen?*

|                         |
|-------------------------|
| op tegenspraak > 68,8 % |
|-------------------------|

In 69 % van de gevallen wordt de zaak op tegenspraak afgedaan. Daarbij komen 6 % van de zaken die voor sommige beklaagden op tegenspraak, voor anderen bij verstek gewezen worden.